

§ 4.

Enhver skal være berettiget til at anlægge nye Meelmøller paa Landet til Formaling for Omegnens Beboere, naar enten ingen Meelmølle findes i een Miils Afstand i lige Linie fra det Sted, Møllen agtes anlagt paa, eller de Mølleciere, hvis Bærker ere nærmere beliggende, dertil give deres Samtykke, eller endelig naar Mølletrang findes.

§ 5.

Om Mølletrang finder Sted, bevises paa den i Forordningen af 3die Juni 1825 §§ 8, 9 og 13 forefrevne Maade og afgjøres af Indenrigsministeriet, som, i Tilfælde af, at Flere ønske at opføre den nye Mølle, ogsaa bestemmer, hvem dertil skal være nærmest berettiget. Dog skulle Eierne af de nærmest beliggende Møller have Fortrinet, hvis de ønske at opføre Møllen. Naar den nye Mølle ikke er opført inden to Aar, efter at Ministeriets Bestemmelse er afgiven, fortabes den derved erhvervede Rettighed.

§ 6.

Forsaavidt der skulde findes Anledning til at meddele Tilladelse til Opførelsen af nye Møller i Kjøbstæderne, skulde de derværende Mølleciere, under lige Vilkaar, være fortrinnsberettigede dertil.

§ 7.

Anlæggelsen af nye Møller til Grynmalning alene skal overalt være tilladt, dog at deri kun indlægges een Brækværn for 2 Skalkværne.

§ 8.

Indtil Møllenæringen efter § 14 aldeles frigives, forholdes der efter de hidtil gjældende Regler for Tilladelse til nye Møllers Anlæg, forsaavidt disse ikke ved denne Lov ere forandrede; dog skal der ikke dertil behøves Udfærdigelse af en formelig Bevilling mod Betaling.

§ 9.

Fra 1ste Januar 1862 bortfalder saavel Møllefjylde Hartornet, som den i Stedet for Møllefjylden i visse Tilfælde bestemte Afgift og endelig den saakaldte Grubbeværts eller Grynkværns Afgift.

Med Hensyn til Møllers Ansættelse til Møllefjyldehartorn eller Afgift forbliver det

indtil den Tid ved Bestemmelserne i Forordningen af 3die Juni 1825 §§ 6 og 11.

Det skal derfor være Pligt for Enhver, som enten opfører en ny Mølle, eller forøger Dværnenes Antal i en allerede tilværende Mølle, forinden Møllen eller Dværnene tages i Brug, derom at gjøre Anmeldelse for Amtmanden eller for Kjøbenhavns Bedkommende for Magistraten, som da har at foranstalte det Fornødne til Hartornets eller Afgiftens Bestemmelse.

§ 10.

Beirmøller maae ikke opføres nærmere ved nogen Bei end 50 Alen. Ved Anlæg af Vandmøller maae Bestemmelserne om Flodemaal tagttages, og overhovedet ikke gjøres Indgrib i Andres Rettigheder med Hensyn til Vandløbene. Ved Anlæg af Dampmøller blive de for Dampmasfiners Afbenyttelse forefrevne Betingelser at tagttage.

§ 11.

Kjøbstadmøller ere berettigede til at male for Landbeboere og Landmøller for Kjøbstadsbeboere.

§ 12.

Møllerne have samme Ret som andre Fabrikanter til at have Udsalg af deres Produkter.

§ 13.

Svigagtig Omgang med til Formaling betroet Korn straffes som andet Bedrageri. Uberettiget Møllebrug i Kjøbstæderne eller paa Landet ansees med den i Forordningen af 3die Juni 1825 § 14 bestemte Straf, og de deri bestemte Mulcter tilfalde for Kjøbstædernes Bedkommende disse og paa Landet Sognenes Fattigkasser.

§ 14.

Fra 1ste Januar 1862 skal Møllenæringen være fri saavel paa Landet som i Kjøbenhavn og de øvrige Kjøbstæder, dog at derpaa i Kjøbenhavn og Kjøbstæderne tages Borgerskab. Fra samme Tid skal derfor saavel de Indskrænkninger, der indeholdes i denne Lovs §§ 4, 5 og 6, som Møllerlaugs-Attiklerne af 15de Januar 1684 og de øvrige om Møllenæringen givne Love, forsaavidt de ikke ere stadfæstede ved denne Lov, være ophævede.